

68. DUBROVAČKE

ljetne igre

POSEBAN PRILOG

Orlando na Lokrumu

Piše: Sanja Dražić

Skraćena verzija Händelove opere „Orlando“ u kojoj su izostavljeni mnogi recitativi, repetitive i instrumentalni dijelovi pa umjesto tri traje uru i po, premijerno je, 28. srpnja, izvedena na Lokrumu. Odnosno, u čarobnom klastru benediktinskog samostana u kojem su se u vrtnom labirintu ispreplitali izvođači i publika. U njenom podnaslovu piše Metamorfoze, budući da ovo čitanje opere govori i o ženskim i muškim preobrazbama zbog čega pjevači često mijenjaju spolove. Labirint odlično simbolizira život koji ljudima ne daje izravan pristup stvarima i često ih

Uspješne ideje i njihova realizacija (od strane autorske ekipe) stvorili su uigranu cjelinu

zbunjuje, pa možemo reći da je pronađeno idealno mjesto. Sjene koje su činile grane i krošnje stabala oko drvenog podija koji je okružio centralnu palmu, dodatni su prirodni suradnici u izuzetno uspješnoj realizaciji opere „Orlando“. A činjenica

da publika sjedi rascjepkana na šest ili sedam lokacija, stvarala je posebnu dinamiku. S nekih se mjesta očito nije sve vidjelo što nije ni važno jer se čulo i razumjelo i to bez mikrofona i razglaša. Posebna atmosfera stvarala se već na putu do otoka – na brodu u kojem je publika mogla zamišljati što je čeka, pa putem do samostana na kojem su znatiželjni i opušteni zečiči djelovali poput nesvakidašnje dobrodošlice.

Opera „Orlando“ pravi je projekt festivalskog ansambla, dakle nije riječ o nečijem gostovanju ili turneji koja je započela na sjeveru Hrvatske i završila na Dubrovačkim ljetnim igrama. Premije-

ri su prethodile dvotjedne probe u Zagrebu te finalne u Dubrovniku. Pet je pjevača pokazalo izuzetnu uživiljenost, velike glasovne sposobnosti i glumačku slojevitost te su se prirodno raspoređivali u prostoru. Na prvom mjestu istaknimo sopranisticu Mariju Kuhar Šoša kao Dorindu i mezzosopranisticu Renatu Pokupić kao Medora. Zatim kontratenora Owena Willetsa kao Orlanda, basbaritona Davida Oštrega kao Zoroastra i sopranisticu Ivanu Lazar kao Angelicu.

Uspješne ideje i njihova realizacija (od strane autorske ekipe) stvorili su uigranu cjelinu. Neki rekviziti, poput mobitela i motorne pile, bili su do-

slovni simboli. Malo nas je mogao zbuniti plišani panda u rukama Zoroastroa, jer tu poveznicu nismo shvatili ali nas osobito nije zasmetalo. Režiju, dizajn svjetla i scenografiju potpisuje János Szikora, asistentica redatelja a ujedno inspicijentica je Zrinka Petrušanec, kostimografiju potpisuje Marita Čopić, a koreografiju Zrinka Japunčić. Glazbeni voditelj i dirigent opere „Orlando“ je David Bates a u izvedbi sudjeluju i članovi Hrvatskog baroknog ansambla i plesačice Plesnog studija Lazarreti. Moramo reći da Igre nisu smjele - i to za vrijeme obje reprize! - u Kneževom dvoru organizirati koncert. To je kao da ima-

te dvije dramske izvedbe u iste ure!

„Music is my boyfriend“ natpis je na Dorindinoj majici koju je nosila na samom kraju opere. A nju je, zapravo, mogao odjenuti svatko! Jer, činilo se da su izvođači publiku učinili dijelom svog novog iskustva u čarobnom prostoru klastra te da su joj Händelovu glazbu predstavili u najveličanstvenijoj veličini s najprirodnijom lakoćom. Pa smo imali osjećaj da su nas u tihom i mirnoj noći, toliko različitoj od gradske vreve i njenih mirisa, svojom duhovitom razigranošću i fizički dodirnuli. Za poželjati je da se opera „Orlando“ izvede barem i dogodine!